

Р Е Ш Е Н И Е

№

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 21 март 2013 г.

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на тринадесети март, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №68 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област против решение №317 от 30.11.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД №397 по описа на съда за 2012 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) №23-2305114 от 20.04.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) – Софийска област (СО), издадено срещу „***“ ЕООД с управител ***, ЕИК по БУЛСТАТ 175039146, седалище и адрес на управление гр. ***, кв. ***, ул. ***, в качество работодател за нарушение по чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно. Съдържат се оплаквания за несъответствие на изводите на районния съд с доказателствата по делото, установяващи според жалбоподателя безспорно наличие на елементи на трудово правоотношение, прикрито посредством граждански договор. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по същество, като потвърди процесното НП. В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по жалбата „***“ ЕООД, гр. *** се представлява от адв. ***, който от негово име възразява срещу жалбата и моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение, че обжалваното решение е законосъобразно следва да бъде оставено

в сила, тъй като наличие на трудово правоотношение не е доказано и установено безспорно.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане.

Административен съд – Перник, като разгледа делото по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема следното:

За да постанови обжалваното решение съдебния състав на Районен съд – Радомир, въз основа на събраните и представени по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че при извършена на 14.03.2012 г. проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол – механичен цех в гр. Радомир, стопанисван от настоящия ответник, в цеха полагало труд лицето *** ***. Последният в декларация заявил, че работи в предприятието от 01.03.2012 г. на основание сключен с „***“ ЕООД, гр. *** трудов договор, с посочено работно време и трудово възнаграждение. При продължилата на 21.03.2012 г. проверка по документи управителят на дружеството на свой ред представил на контролните органи граждански договор, сключен с *** на 01.03.2012 г. със срок на изпълнение 30.09.2012 г. Следствие така установеното контролните органи, неприели за действителен представения граждански договор, образували административнонаказателно производство за нарушение на трудовото законодателство във връзка с реда установен в КТ за уреждане на правоотношенията по предоставяне на работна сила, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна районният съд извършил служебна проверка за законосъобразност на административнонаказателното производство е приел от правна такава, че същото е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, както и при съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за реквизити на АУАН и издаденото въз основа на него НП.

Приел да разгледа спора по същество Районен съд – Радомир след преценка поотделно и съвкупно на доказателствата и доводите на страните е приел, че административнонаказващият орган не доказал пред съда безспорно дружеството, посочено за нарушител, да е осъществило от субективна и обективна страна вмененото му нарушение. На основание тези си изводи решаващият състав на първата съдебна инстанция е отменил процесното наказателно постановление.

Така постановеното решение касационният съд намира правилно, поради което жалбата е неоснователна.

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на обжалваното решение на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН настоящият съдебен състав установи, че атакуваният съдебен акт е валиден и допустим, като постановен по отношение на акт, подлежащ съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в законен състав и в рамките

на дадените му от закона правомощия, след надлежно и в срок сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

Във връзка с приложимия материален закон и липсата на осъществен състав на нарушение на КТ касационният съд споделя мотивите и основанията на първата съдебна инстанция да отмени процесното НП. Административнонаказателното производство срещу „***“ ЕООД, гр. *** е образувано за нарушение на разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ. Чл. 1, ал. 2 от КТ сочи, че отношенията при предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови. На свой ред нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ въздига в правопораждащ юридически факт за възникване на трудово правоотношение сключването на трудов договор, условие за чиято действителност е писмената форма, указана в чл. 62, ал. 1 на КТ, която норма административнонаказващия орган е пропуснал да включи при посочването на нарушените законови разпоредби. Въпреки, че пропускът не е така съществен, че да ограничи абсолютно правото на наказаното лице да разбере за какво е административно наказан, органите на административнонаказателното производство следва да прецизират посочването на нарушените законови разпоредби с оглед реализиране в пълнота правото на защита на лицата, сочени за нарушители и в частност правото им да знаят коя точно законова норма са нарушили.

По същество, за да няма съмнение, че е налице неизпълнение на задължение по чл. 61, ал. 1 КТ във вр. с чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ в административнонаказателното производство и в производството пред съда следва да е безспорно установено и доказано наличие на отношения по предоставяне на работна сила между лица в отношения работодател и работник/служител, които и да могат да се определят като трудови. За да може едно правоотношение да се квалифицира като трудово следва да са факт няколко същностни негови характеристики в кумулация, а именно: място на работа, длъжност и характер на работата, времетраене на договора и продължителност на работния ден и седмица, уговорено трудово възнаграждение, изисквания за спазване на трудова дисциплина и пр. Тези елементи следва да намерят място сред фактическите констатации на административнонаказващия орган и да бъдат установени с убедителни и достоверни доказателства. Така във връзка с отбелязаното до тук касационният съд споделя изцяло позицията на първата съдебна инстанция, че в производството пред съда, както и в хода на административнонаказателното производство не е безспорно установено и доказано наличието на елементи от правоотношението между *** и „***“ ЕООД, които да са основание същото безусловно да се квалифицира като трудово. Нещо повече – по-голяма част от събраните по делото доказателства сочат на наличие на облигационно отношение помежду им, обективизирано в представения от наказаното лице граждански договор. Декларацията, попълнена от *** в деня на проверката, извадена от съвкупността от доказателства сама по себе си би довела до изводи или съмнения за полаган труд по трудово правоотношение. Преценена съвкупно обаче с останалите доказателства по делото, част от които се съдържат в

обясненията на *** както в последваща декларация, така и пред съда, същата не може да е единствено, самостоятелно и достатъчно основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност. При тази неустановеност и недоказаност, както и на основание заявеното от *** – потенциалният "увредим" от неуреждането като трудови на отношенията по предоставяне на работна сила, съдът не може да направи друг извод, освен за липса на такъв тип отношения. Съответно следва да се приеме, че относим и реален е представения по делото граждански договор независимо от липсата на същия в деня на проверката, независимо от противоречивите данни от ***, комуто декларацията от 14.03.2012 г. като бланка е била обвъркваща го, но последващата такава е със съдържание, от което не личи непознаване термините на гражданското и трудово право.

Предвид гореизложеното касационният административен съд смята, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт, Районен съд – Радомир не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за касиране. Решението е законосъобразно и правилно, постановено без допуснати съществени процесуални нарушения. При извършената служебна касационна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, също не се констатираха пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да съставляват основания за неговата отмяна или изменение.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №317 от 30.11.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД №397 по описа на съда за 2012 г., с което е отменено наказателно постановление №23-2305114 от 20.04.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“ ЕООД с управител ***, ЕИК по БУЛСТАТ 175039146, седалище и адрес на управление гр. ***, кв. ***, ул. ***, в качество работодател за нарушение по чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.